

mellem disse to Ting. Jeg skal i denne Forbindelse tilføje, at Sagen ikke bliver bedre, naar man et Øjeblik tænker paa Skove. Lovforslaget gaar ud paa, at Skovskuldbartkorn kun regnes halvt mod Ager- og Enghartkorn. Det foreslaas forandret, og deri er jeg enig med Udvalget, men selv om man vedtager Endringsforslaget og sætter det lig med Ager- og Enghartkorn, skalde jeg tage meget fejl, om man ikke maatte gaa ud fra, at 1 Td. Hartkorn Skov, hvor Skoven duer noget, maa være adskillig mere værd end 1,000 Kr. Hvis det skulde blive Folgen af dette Lovforslag, at Skattebyrden fordeltes saaledes, som jeg for antydede, saa vil man ganske sikkert forlade, hvad der maatte har forevædet det ærede Udvalg som rigtigt og naturligt, at denne nye reelle Byrde burde komme til at hvile paa Kommunens Beboere nogenlunde i Forhold til deres Skatteevne; thi man vil da i Virkeligheden i meget højere Grad lægge den paa Ejere af Bygninger end paa Ejerne af Jord, og dette vil efter min Mening fremtræde saa meget mindre retfærdigt, som Forholdet jo nu er dette, at i mange Tilfælde er Ejeren af Bygninger, hvortil der ikke hører noget Hartkorn, blevne rent fri for at deltage i Snekastningsbyrden. Nu er jo Reglen den, at Folk, som ikke bo i Kommunen om Vinteren, eller som slet ikke have nogen Bolig paa deres Ejendom, ligesaa vel som de Skovejere, der ikke have nogen Bolig paa deres Skov, der ligger i Kommunen, blive fri for at deltage i Snekastningsarbejdet. Man vil efter denne Lov røstere, at de, som hidtil have været helt fri, ikke blot komme til at deltage i Arbejdet, men maa deltage efter den Maalestok, at af Bygningernes Assuranceværdi 1,000 Kr. er sat lig med en Td. Hartkorn. Jeg tvivler paa, at mange vilde følge deres Hartkorn for 1,000 Kr. pr. Td. Hartkorn. Tager man de enkelte Kommuner — og deres Tal vil vistnok efterhaanden blive snarere større end mindre — hvor Forholdene ere af den Bestaaenhed, at vedkommende Bygningssejer ikke bor i Kommunen om Vinteren og slet ikke har nogen boende paa sin Ejendom om Vinteren, saa forekommer det mig, at det ikke kan nægtes, at der kunde lade sig anføre adskilligt for den Opfattelse, at disse Personer i og for sig ikke have nogen stor Interesse af, om de Beje, som de slet ikke besjære om Vinteren, blive befriede for Sne eller ikke. Som jeg imidlertid har sagt en Gang: Jeg skal erkende, at det vil være rigtigt at gaa bort fra det nuværende Princip, altsaa rigtigt at lægge en Byrde over paa disse Bygningers Ejere, som de hidtil have været fri for, men det forekommer mig, at

man ikke skal gaa til den modsatte Yderlighed ved ikke blot at gøre dem det til Pligt at deltage i Byrderne lige med de faste Beboere, som bo der baade Sommer og Vinter, men gaa videre og i Virkeligheden gøre Byrden for dem meget større, end den er for Pluraliteten af Kommunens Beboere.

Det, som jeg har sagt om Bygninger, kan fornemmelig finde Anvendelse paa de Kommuner, hvor der er Bygninger, der væsentlig bruges til Sommerophold. Det vil jo ikke der være vanskeligt at træffe paa Bygninger, som kunne have baade 20,000 Kroners Assuranceværdi og en meget større, og hvor altsaa den Byrde, man paalægger dem, virkelig efter Omstændighederne kan blive ikke ganske ubetydelig. Men jeg tror ogsaa, at en lignende Betragtning for en stor Del kan gøres gældende med Hensyn til Fabriksbygninger o. desl. Skal her Assuranceværdien være afgørende, saa tror jeg, at store Etablissementer, store Fabriker kunne komme til at blive bebyrdede ganske særlig, hvis man ikke der vilde tage Hensyn til, at der i den Slags Bygninger meget ofte vil være en hel Del Mennesker. Saalænge man havde som et Moment, der ogsaa havde praktisk Betydning, Folkeholdet, saa lod dette sig høre; men hvis man vilde fæste dette Moment, Folkeholdet, over Bord, saa vil Forholdet komme til at stille sig anderledes. Mig forekommer det nu, at Folkehold er et naturligt Moment at tage med ved denne Lejlighed. Det samme gælder om Bedrift. Man vil dog formodentlig indrømme dette, at naar der paa Landet er en eller anden Bedrift, som er meget fordelagtig for dens Skændebeholder, som maatte give ham en større Indtægt, end de fleste af Kommunens Beboere have, navnlig ogsaa en større Indtægt, end de fleste Hartkornsbrugere have, saa vilde det være meget uretfærdigt, naar man kun vilde lægge en Skattebyrde paa ham i Forhold til hans Hartkorn, hvoraf han maatte intet har eller i alt Fald meget lidt, og paa den Bygning, hvori han bor, vilde en saadan Byrde ogsaa være en Genstand af saare liden Betydning. Det forekommer mig, at man en Gang maa gøre sig det klart, om den reelle Byrde skal fordeles efter de paagældendes Skatteevne, eller om man alene skal tage Hensyn til Jord og Bygninger. Vil man gaa den sidste Vej, saa skal man i alt Fald gøre det klart, og saa skal man opstille det rigtige Forhold mellem Jord og Bygninger. Men at lade staa hen, om man skal tage Hensyn til Folkehold eller ej, om man skal tage Hensyn til en Bedrifts Størrelse, og hvad vi skulle tage Hensyn til og hvad ikke, og i